

ПРИЧАСТИЕ

Дано след пладне, при залез,
душата ми причастие вземе.

Всичко е вече странно,
всичко изгаря неземно...

Душата ми причастие взема?

Толкова душно, че
всичко забулва в забрава.

Толкова черна тъма,
а е толкова светло...

Толкова ярки звезди,
а е някак си тъмно...

Толкова нежна любов,
а е странно разпиляна...

А човекът в своите постели
за обич се е разтворил.